

NEOSVOBOJENI BRAT:

Domovina, vedno mislim nate . . .

II.

aj se pravi živeti v lastni narodni državi, posebno jasno spoznamo, če pogledamo, kako se godi našim bratom, ki so ostali izven naše narodne države. Poglejmo n. pr., kako se godi našim neosvobojenim bratom na Koroškem.

Naš narod na Koroškem ne sme živeti kot lasten narod. On ne uživa nikakršnih narodnih pravic in je obsojen na narodno umiranje in na narodno smrt. Kdor se na Koroškem zaveda svoje slovenske narodnosti, je izpostavljen zapostavljanju, preganjanju, posmehu. Smatrajo ga za izdajalca države in »koroške domovine«, in kdor druge vzpodbuja in navdušuje, da naj ostanejo zvesti Slovenci, ta velja na Koroškem za malopridnega hujskača, ki dela nemir in zdražbo.

Šole služijo na Koroškem zgolj ponemčevanju slovenske dece in naši deci vbijajo na Koroškem nemški jezik v glavo in nemško mišljenje v srce z besedo in s palico. Slovenski jezik smatrajo na Koroškem za manjvrednega in je izrinjen iz vseh javnih in uradnih mest in deloma tudi že iz cerkve. Javno slovenski govoriti velja marsikje za poniževalno in sramotno.

Slovenec na Koroškem nič ne velja, samo tisti pridejo naprej, ki zataje svoj narod in se sramujejo svojega slovenskega pokolenja. Narodni odpadnik uživa čast in ugled, zavedni Slovenec pa zapostavljanje in sramoto. Slovenci na Koroškem uživajo v narodnem oziru samo eno pravico, to je pravico narodnega mučeništva.

Kaj čuda tedaj, če je na Koroškem vedno manj zavednih Slovencev, t. j. Slovencev, ki hočejo še veljati za Slovence. Dasi je še zdaj na Koroškem okrog 100.000 Slovencev, so jih Nemci pri zadnjem ljudskem štetju l. 1923. našli jedva še 37.000. Mlačne in nezavedne Slovence so šteli kar za Nemce. A lahko rečemo, da se na svetu že dolgo ni izvršila taka sleparija kakor pri ljudskem štetju na Koroškem l. 1923.!

Slovenska mladina se vzgaja v koroških ponemčevalnih šolah v duhu narodnega janičarstva in odpadništva in pred vsem v koroških šolah kopljejo grob koroškim Slovincem. Otroci, ki pridejo iz teh šol, ne znajo slovensko ne čitati ne pisati. — Slovenska deca v svoji domovini, prav je, da zveš, kako se godi tvojim bratcem in sestricam na nesvobodni slovenski zemlji!

Tako se godi narodu, ki mora živeti pod tujim gospodstvom, zunaj svoje narodne države! Obsojen je na bedno životarjenje in na narodno smrt. Strupeni duh potuječe

vanja ga razjeda vedno bolj, kos za kosom odpada in se potaplja v morju ponemčevanja.

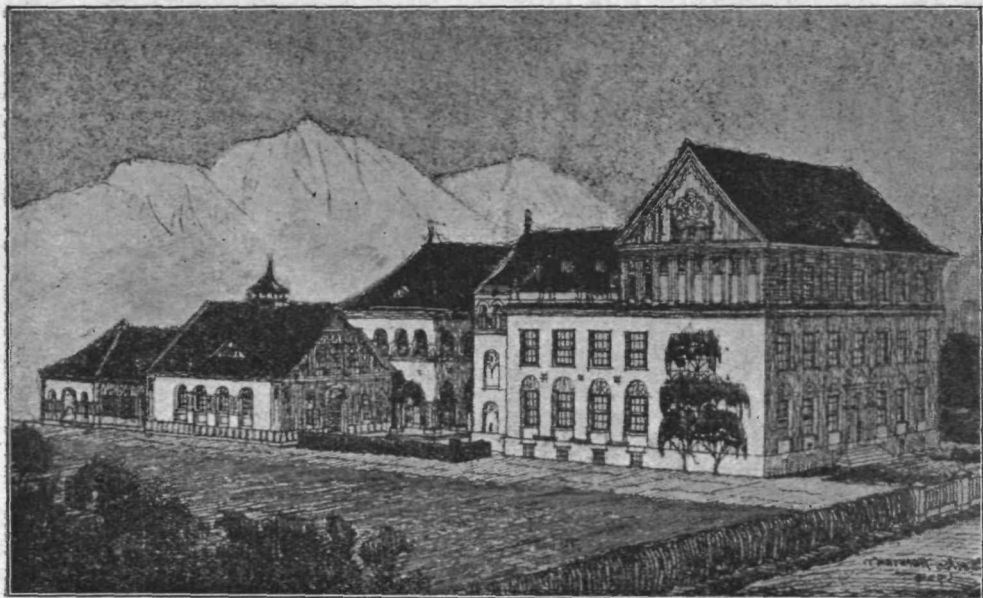
Sedaj, slovenska deca, boš bolje razumela, kaj se pravi živeti v svobodni domovini! O, ljubi in ceni svojo svobodno domovino, pri tem pa misli tudi na bedno životarjenje in narodno umiranje bratov v nesvobodni domovini!

VINKO MÖDERNDORFER:

Naš novi dom v Mežici.

itatelji »Zvončka« imamo povsod dva doma: v prvem prebivamo s starši, z brati in s sestrami, drugi dom pa je naša šola. Čim prijaznejši je ta naš drugi dom, tem rajši se v njem shajamo in skupaj delamo učitelji in učenci. Ali pa imajo povsod učenci in učitelji lepo urejen dom, da učenci radi zahajajo v šolo? Žal, povsod ni tako. Malokje so šolska poslopja vesela in prijazna. Prijatelji moji mladi, vaši in moji prijatelji v Mežici pa bodo ob koncu tega leta imeli najlepši dom v naši državi!

Celotna slika skupine stavb

Na južnovzhodni strani Mežice se dviga na travniku tik ob cesti velika skupina stavb, kakor jo vidite na sliki. Že zunanost teh stavb napravlja vtisk, kakor da je to gradič, ne pa šola. In vendar ta velika lepa skupina stavb ni grad, temveč je to — kakor sem rekel — bodoči